

[Finansministeren.]

fra ca. 2 220 mill. kr. i denne 3 års periode til ca. 3 100 mill. kr. Dette er det foreløbige udkast.

Det er da disse spørgsmål, vi skal tage stilling til. Regeringen har i de sidste dage drøftet dem nærmere, og de har også været drøftet på møder i det udenrigspolitiske nævsn.

Angående de to hovedpunkter om tjenestetiden og budgettet kan jeg som sammenfatning af regeringens overvejelser sige følgende:

Tjenestetiden har som bekendt længe været under politisk overvejelse herhjemme. Sålænge situationen i verden gør det nødvendigt at holde en dækningsstyrke af nogen betydning, må det anses for rigtigt, at Danmark påtager sig det yderligere offer, som en 18 måneders tjenestetid vil være. Det kan tilføjes, at Danmark og Norge i øjeblikket er de eneste lande i Atlantpagten, der ikke har mindst 18 måneders tjenestetid — flere lande har 24 måneder og derudover en hvervet hær. Norge har iøvrigt 12 måneder + indtil 2 gange 3 måneders repetitionsøvelser, og for Norge vil en overgang til 18 måneder derfor mere betyde en omlægning end en reel forøgelse.

Når regeringen nu er indstillet på at benytte den bemyndigelse, forsvarsministeren har i forsvarsloven til at forlænge tjenestetiden, er det imidlertid ikke blot, for at vi kan sige til de andre medlemslande, at også vi vil tage vor part af den fælles indsats — det bør stærkt understreges, at det også er for vor egen skyld. Jeg tror ikke, at nogen af de to store landegrupper ønsker den store krig, og vi håber alle, at den kan undgås. Men det lader sig ikke nægte, at det fornødne tillidsforhold ikke består i dag, og en risiko må vi derfor foreløbig regne med. I denne situation vil vi ikke kunne forsvare overfor dem, der i givet fald skal sætte livet ind, at vi ikke har gjort, hvad der med rimelighed kan gøres, for at indsatsen ikke skal være forgæves.

Jeg vil i denne forbindelse tilføje noget andet, som jeg stærkt kan fremdage under forhandlingerne i Paris. Forsvaret af Danmark ville, hvis der kom en krig, have stor betydning ikke blot for os selv, men for hele kredsen af medlemslande. Vi kan derfor med rette forlange, at der gøres alt, for at vort område, der ligger så udsat, får så hurtig og effektiv hjælp, som det med de til rådighed stående midler overhovedet er muligt. Det er mig også bekendt, at der er forskellige overvejelser under den planlægning, som finder sted, der netop har dette

synspunkt for øje. Der kan af naturlige grunde ikke redegøres for disse overvejelser her, men forsvarsministeriet har lejlighed til at følge denne planlægnings udvikling, og det vil naturligvis stadig blive gjort. Vi kan imidlertid ikke med nogen som helst styrke rejse dette krav om den hjælp, der er mulig, medmindre vi har gjort, hvad vi kan for selv at yde dækning mod det første stød, således at hjælpen udefra ikke skal gå til spille. Der er her nøje sammenhæng mellem vort eget bidrag og den støtte, vi kan forlange af andre.

Derfor må vi nu skride til indførelsen af 18 måneders tjenestetid. Det er ønskeligt, at dette kan ske så hurtigt som muligt. Imidlertid har vi endnu ikke tilstrækkelig mange befalingsmænd, og der mangler også kaserner og våben. Derfor er regeringens overvejelser endt i, at begyndelsen skal ske ved, at det hold, der kommer ind i maj 1952, i stedet for at blive hjemsendt i maj 1953 skal blive liggende et ekstra halvt år, og det vil sige, at fra maj 1953 og indtil videre vil vi have en dækningsstyrke svarende til en division. Man kunne naturligvis overveje at skaffe større kampklare styrker gennem en hvervet hær; bortset fra at dette er en principiel afgørelse af vidtrækkende karakter, er det i hvert fald noget, der kræver lang forberedelse, og det kan derfor ikke bruges i den nuværende situation — bliver spørgsmålet om en større dækningsstyrke aktuelt i en længere årrække, kan det jo overvejes.

Regeringen er ikke blind for, at den længere tjenestetid har sine ulemper. Den er en belastning for arbejdsmarkedet, den vil vel også i visse tilfælde gå ud over de skoler, hvor ungdommen søger hen netop omtrent i de samme år, hvor militærtjenesten falder. Det vil iøvrigt være en vigtig opgave i den forlængede tjenestetid at beskæftige de unge så godt og så frugtbart som overhovedet muligt. Det er en af grundene til, at man ikke har turdet gennemføre forlængelsen, før man mener, at befalingsmandskorpset er stort nok til at løse denne opgave. Iøvrigt må det være vor pligt gennem „Folk og Værn“ og på anden måde at gøre vort til, at den tid, de unge skal tilbringe i værnene, udnyttes på en sådan måde, at de selv har en følelse af, at der er mening i tingene.

Jeg vender mig så til budgetterne. Her er forholdet det, at den forlængede tjenestetid, der jo betyder en større fast styrke på op imod 10 000 mand, vil betyde forøgede driftsudgifter på 70—80 mill. kr. årlig. Indenfor den 3 års periode, der her behandles,